

เหมือน คนละฟากฟ้า

วาสนา

๑

รถสปอร์ตเปิดประทุนสีเงินบรอนซ์วิ่งมาด้วยความเร็วสูง ตามถนนยาวคดเคี้ยว แสงแดดยิบ ๆ ที่แผดกล้าทำให้สีที่สะท้อนขึ้นมาจากรถดูแวบแวบตา ยิ่งขึ้น เมื่อวิ่งด้วยความเร็วสูงจึงคล้ายมีแสงกะพริบ ๆ กลิ้งมาตามถนนอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! ไฉ่ซิด เบาหน่อย”

เสียงชายหนุ่มที่นั่งมาด้วยไวยวายมาตลอดทาง แต่ชายหนุ่มคนขับมิได้สนใจ ความเร็วจึงไม่ลดลงเลย จวบจนเลี้ยวโค้งหนึ่ง สายตาเบื้องหลังกรอบแว่นดำก็เบิกกว้าง ก่อนเหยียบเบรกกะทันหัน

เอ๊ยด!

“เฮ้ย! เว้ย!” ชายหนุ่มคนเดิมร้องระงม ด้วยหน้าปะทะกับกระจกเต็มรัก แต่เมื่อโงหัวขึ้นก็แทบล้มความเจ็บลงหมด เมื่อเหลือบตามองตามสายตานิ่วซิงไปของสหาย

“แม่จ้าว...” เขาพิมพ์่า ภาพสตรีที่ยืนเท้าสะเอวด้วยมือข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งยกขึ้นโบกหยอย ๆ ขณะส่งยิ้มหวานจ้อยมาให้ ทำให้เกือบคิดว่าตาพร่าไปเพราะแรงปะทะจึงเห็นเช่นนั้น แต่เสียงไอที่ถามขึ้นมาทำให้รู้ว่ามิใช่ภาพหลอน

“สวัสดีค่ะ”

หล่อนวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาใกล้ ชายหนุ่มขยับตัวแต่โดนสหายยึดมือไว้ ขณะส่งตามองหล่อนแทบไม่กะพริบ

“รถฉันตาย” หล่อนชี้มือไปทางด้านหนึ่ง สองสหายมองตามไปก็พบรถเก่า ๆ สีกะเทาะจอดอยู่ไม่ไกลนัก สตรีผู้นั้นยิ้มจนเห็นฟันซี่เล็ก ๆ ขาววับ

“ช่วยหน่อยได้ไหมคะ”

“รถคุณเป็นอะไรไปล่ะ” ไอ้ชิตของเพื่อนเปิดประตูก้าวลงไปแต่หน้าตาไม่สบอารมณ์นัก ส่วนชายหนุ่มอีกคนคงนั่งเกยคางกับกรอบหน้าต่าง มองมาอย่างสบายอารมณ์ แต่ดูเหมือนสายตาสวนใหญ่จะจับมองเฉพาะบริเวณอกเสื้อยืดโปโลที่เจาะแหวกกลางไว้ลึกจนน่ากลัวนั้นเสียมากกว่า

“ไม่ทราบค่ะ แล่น ๆ มามันเกิดหยุดไปเฉย ๆ”

หล่อนเดินตามไปติด ๆ ปากก็บรรยายอาการให้ฟังอย่างละเอียดลอบ แต่ไม่ช่วยให้สีหน้าฝ่ายนั้นดีขึ้นนัก เพราะร่างระหงดูจะเข้ามาใกล้เกินความจำเป็น และดูเหมือนหน้าขาว ๆ จะคอยชะโงกมองตามมือเขาที่เปิดฝากระป๋องรถขึ้นมาตรวจตลอดเวลา ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นพูดห้วน ๆ ว่า

“สงสัยจะไปไม่ไหว เก่าจนเป็นเศษเหล็กอย่างนี้แล้ว”

“ฮือ เก่า” เจ้าหล่อนซึ่งชายหนุ่มคะเนว่าอายุคงไม่เกินยี่สิบแน่พยักหน้าด้วยท่าที่ไม่เดือดร้อนใจนัก “กำลังคิดจะซื้อใหม่พอดี แต่เงินยังไม่พอ”

เธอเหลียวไปทางรถสปอร์ตคันหรู ก็สบตากับชายหนุ่มอีกคนพอดี ดวงตาใสมีแววยิ้มหวาน ขณะพูดหน้าตาเฉยกับคนที่ยืนอยู่โดยตายังไม่ละจากรถว่า

“เดี๋ยวฉันจะขนั้ไปกับคุณ ได้ไหมคะ”

“หือ?”

เธोजึงหันมาเอียงคอกับสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งนั้น

“คุณคงไม่ใจร้ายอย่างจิม”

“ใคร จิม”

“แฟน!” เธอตอบง่าย ๆ “แต่กลับไปต้องเลิกกันแน่ หน้อย มาด้วยกันดี ๆ พอรอดตายหน่อยผ่าไปขึ้นคันแม่แปรกนั้นเสียด้วย...”

สีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งจึงเหลือบึงเพียงอย่างเดียว ชายหนุ่มที่นั่นบนรถเดินเข้ามาสทาบ ปากถามสหายแต่ตาจับอยู่ที่หน้าขาว ๆ นั้น

“เป็นไงมั้ง ไอ้ชิต”

“อ้อ ชื่อชิตอะไระ” เจ้าหล่อนสวนขึ้นพลางกดยิ้มจนเห็นลักยิ้มที่แก้มบูนุ่ม

ไอ้ชิตไม่ทันตอบเพราะสหายชิงตอบอย่างรวดเร็ว

“ครับ มันชื่อชิตณรงค์ ส่วนผมสมนึก เรียกสั้น ๆ ว่าไอ้ณิกก็ได้ครับ”

“ฉันชื่อโยทกา”

หล่อนยิ้มกว้างขวาง สมนึกทำตาโต

“ว่าไงนะ โยอะไรนะ”

“โยทกา”

“แปลว่าอะไร”

“ดอกไม้ชนิดหนึ่ง” หล่อนตอบสั้น ๆ แล้วก็เปลี่ยนเรื่องทันที

“เดี๋ยวไอ้เศษเหล็กนี้ทิ้งกองไว้ที่นี่ก่อน วันหลังค่อยมาลากไปก็แล้วกัน
ไปกันเหอะ”

เธอทำท่าจะคว้ามือขีดณรงค์ที่เข้าใจว่าเป็นเจ้าของรถ แต่ฝายนั้นชิง
ถอยหลังไปเสียก่อน คิ้วขมวดนิด ๆ

“รถนั่นที่นั่งตอนเดียว”

“ก็นั่งสามคนไม่ได้เหรอ รับรองว่าฉันไม่เบียดคุณนักหรอกนะ”

ว่าแล้วเธอก็หันหลังเดินฉับ ๆ ตรงไปที่รถ ขีดณรงค์เหลือบตามอง
เพื่อนหนุ่ม แต่ก็พบว่าฝายนั้นกำลังมองตามหลังเธอไปด้วยลักษณะตาค้าง

“ไ้!” เขาพึมพำ พลองกระแทกสันเท้าเดินตามไปทันที

เพราะไ้ตัวนั้นเกิดบินขึ้นไปนั่งลอยหน้าสบายอารมณ์ในรถเขาเสียแล้ว
สมนึกตามไปติด ๆ

“ลือว่าไงนะ ไอ้ขีด”

“ไ้” เขาย้ำหนัก ๆ แล้วก็ตาขุ่น เมื่อเห็นเธอผู้ที่กำลังหมุนพวงมาลัย
รถด้วยท่วงทีสนุกสนาน “นี่ คุณ รถผมไม่ใช่เศษเหล็กนะ”

“แม่ คงซัดจัง วันหลังยิ้มหน่อยได้ไหม”

เธอทำคล้ายไม่ได้ยิน หรือไม่เข้าใจน้ำเสียงดูแคลนนั่น ท่าที่ที่หันมายิ้ม
ถามราวกับเด็กที่อยากได้ของเล่นจากเพื่อน จนสมนึกชักไม่ชอบใจน้ำเสียง
สหายครามครัน เขาเดินอ้อมไปกระโดดขึ้นอีกทาง เจ้าของรถจึงอยู่ในสภาพ
ที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงต่อการนั่ง โดยมีไ้คั่นกลางได้

“อย่ายิ้มเลย คุณ” สมนึกกระซิกระซิบกับแก้มตึงใส่นั้น “ผมขอยืม
มันบ่อย ๆ ไม่เคยให้สักที งกจะตาย”

“ยิวหรือ”

เด็กสาวผู้นั้นไม่ยอมกระซิบบ้าง ถามขึ้นเสียงดังขณะกระตุกแถบผ้าฝืน
เล็กที่คาดหน้าผากอยู่ ฝายนั้นยิ้มหุบ ๆ เมื่อเห็นสายตาหลังแว่นดำตวัดมอง

ตัวแวนหนึ่ง

“ทำไมต้องคาดหน้าผากเป็นอินเดียนแดงจ๊ะ โย”

มือที่กำลังร่วนวายกับเศษผ้าชิ้นชะงักกึ่งกลาง รวมทั้งสีหน้าเบิกบานก็เปลี่ยนไปนิดหนึ่ง โยทกาหันมาตอบเสียงขรมลง

“อย่าเรียกโยเฉยๆ ไม่ชอบ”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ฟังเหมือนชื่อไอ้ยุ่น” เธอตอบ แล้วก็เปลี่ยนน้ำเสียงว่า “ที่คาดหน้าอย่างนี้เพราะจิมชอบ เขาบอกว่าหน้าฉันเหมือนอินเดียนแดง”

“ใคร จิม”

“แฟน” คราวนี้คนตอบกลับเป็นชายหนุ่มคนขับ เด็กสาวหันมามยิ้มกว้างขวาง แต่พอเห็นสีหน้าที่มีแววอย่างหนึ่งของเขา รอยยิ้มก็ลดลงช้าๆ

“แต่คงจะเป็นแฟนชั่วคราว เพราะเห็นว่าหนีไปกับคนอื่นเสียแล้ว”

“ทำไมลี้ภัย” สมนึกขบขัน ชิดตมรงค์ยักไหล่

“ก็เจ้าตัวเขาเล่าให้ฟังเมื่อกี้”

“จิมเขาเป็นแฟนฉันมานาน” เด็กสาวพยายามแก้ แต่ดูเหมือนจะทำให้แววกลางแคลงในดวงตาของสมนึกและรอยดูแลนของอีกคนเพิ่มมากขึ้น

“เขาเป็นคนอเมริกัน ฉันชอบเขาก็จริงนี่ เขาคงรู้ว่าฉันแค้นเขามากไปเลยเล่นตัว”

คำอธิบายปนอาการทอดถอนใจ ดวงตาล้างแวนดำของเขาที่แม้จะเห็นได้ในระยะใกล้ แต่เมื่อหันข้างให้จึงไม่สามารถเห็นร่องรอยใดๆ มีแต่ริมฝีปากค่อนข้างเฉียบปรากถูรอยยิ้มขึ้นจางๆ ขณะเดียวกับที่ขยับตัวนิดหนึ่งราวรังเกียจเนื้อนุ่มที่อิงหัวไหล่อยู่

“อ้าว! คุณชอบอเมริกัน แต่ไม่ชอบญี่ปุ่น” สมนึกพูดอย่างไม่รู้จะพูดอะไรดี แล้วก็ทิ้งตาจ๋อถามในตอนท้ายว่า “คนไทยล่ะ ไม่ชอบหรือ”

“ผู้ชายไทยใจแคบ” หล่อนตอบเสียงๆ ดูเหมือนความเร็วของรถจะลดลงนิดหนึ่ง ชิดตมรงค์หันมาถามยิ้มๆ

“ทำไม ผู้ชายไทยเปย์ให้น้อยกว่าไต้หวันหรือ”

“เปย์อะไร”

แววตาสุกใสที่เบิกกว้างนิดๆ ขณะถาม ราวชื่อบริสุทธิ์เสียเหลือเกิน

ชิตณรงค์ยิ้มมากขึ้น ถามย้อนว่า

“ก็คุณทำงานอะไรล่ะ”

“ฉันทันที” คราวนี้แววตาใสเป็นประกายข้ามขั้นทันที โยทกาซ็อกตัวเอง พลังหัวเราะ “ฉันทันทีหรือทำงาน ถ้ามามาได้ยินคงหัวเราะขันแน่ ฉันทันทีไม่เป็นช็อกอย่างจ๊ะ แต่...ไม่แน่ อาจจะเป็นอยู่อย่าง...”

ตอนท้ายเธอทำท่ายัย ๆ ชิตณรงค์ขยาดตามองริมฝีปากบางตึงที่แยมจนเห็นฟันขาวสะอาดราวปากทารก แล้วความรู้สึกที่คล้ายเสียดายก็บังเกิดขึ้นวูบหนึ่ง เขาพิมพ์ว่า

“ผมรู้...ว่าคุณทำอะไรเป็น”

“คุณรู้หรือ” ทำทางหล่อนกระตือรือร้น

ชายหนุ่มขยับตัวเพราะรู้สึกที่แขนจะอุ่นมากกว่าปกติ ด้วยเนื้อขาที่เห็นวับ ๆ ของหล่อนพยายามเบียดมาถามเขา ทำเสียงดู

“ไหนคุณว่าจะไม่เบียดผม นี่เกือบจะตรกรถอยู่แล้ว”

หล่อนหัวเราะขณะถอยห่าง เสียงสหายหนุ่มของเขาบ่นจิมง่า

“เบียดผมมั้งฮี้”

เมื่อรถแล่นเข้าเขตกรุงเทพฯ สองหนุ่มรู้สึกแปลกใจต่อกิริยาชะเง้อคอมองสองข้างทางของหล่อนคราครั้น และบางครั้งก็มีอุทานด้วยภาษาแปลก ๆ ราวตื่นเต้น สนุกถึงกับออกปากว่า

“คุณไม่เคยมากรุงเทพฯ หรือฮะ”

“ฉันทันทีในกรุงเทพฯ” หล่อนตอบอย่างไม่สนใจ พลังเหลี่ยมมองอะไรอย่างหนึ่งจนเหลือวหลัง คนฟังถึงกับขมวดคิ้วอย่างมิดแปดด้าน

“แล้วทำไมถึงดูตื่นเต้นนัก”

คราวนี้หน้าอ่อนเยาว์แม้จะมีเครื่องสำอางบางอย่างปิดทับอยู่แต่ก็เห็นความละเอียดยิ้มบนนั้นได้ชัดเจน เปลี่ยนสีหน้าลงนิด ๆ แววตามีริ้วรอยแปลก โยทกาตอบเรียบ ๆ

“ฉันทันทีที่กรุงเทพฯ แต่จากไปนาน กลับมาดูอะไร ๆ มันเปลี่ยนไปหมด”

“คุณจะลงตรงไหน” เสียงคนขับแซงขึ้นคล้ายรำคาญ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองมีความรู้สึกประหลาด คืออยากรู้ว่าทำไมเสียงนั้นจึงดูคล้ายว่าแห้ว สะเทือนใจ แต่...คงเพราะเขากลัวความรู้สึกนี้ละมั้ง จึงรีบปิดกั้นเสีย

รอยแปลกบนสีหน้าเขาว์จึงหายวับไป กลับกลายเป็นยิ้มกว้างจนสุดมุมปากคนเดิม

“นี่ละ ผู้ชายไทย ใจแคบ” เธอทำเสียงคล้ายพ้อ แต่สีหน้าล้อเลียน ขิตรรงค์เหยียบเบรกลงทันที หันขวับมา แต่ผู้เป็นสหายรีบโกล่เกลี่ยขึ้นว่า

“เฮ้ย! ไปนำ ทำมาจอดแถวนี้ เดียวก็โดนขับไปหรอก บ้านคุณอยู่ที่ไหน” เขาถามผู้โดยสารเสียเอง ฝ่ายนั้นตอบเสียงใส

“อยู่ที่ซอยรางน้ำพญาไท” เธอตอบราวกับเด็กท่องจำ สมนึกจึงออกคำสั่งเสียงดังว่า

“เฮ้ย! ไฉ่ชิต ซอยรางน้ำ”

ฝ่ายนั้นนินวหน้า แต่คงกระชากรถต่อไปอย่างกระแทกกระทั้น ในใจหุดหิดติดต่อเสียงหัวเราะพุดคุ้ยของหนุ่มสาวข้าง ๆ เป็นที่สุด จวบจนถึงที่หมายร่างอุ๋น ๆ ก็กระเซะเข้ามาบอก

“จอดจ้า”

เขากระตืบเบรคทันที คนที่กำลังยืนตัวขึ้นอย่างกระฉับกระเฉงจึงถลาโครมมาปะทะตัวเขาเต็มเหนี่ยว

“เฮ้ะ!”

เขาเป็นฝ่ายอุทาน เกือบจะปลักร่างนั้นออก หากเธอไม่รีบผละไปเอง ในความรู้สึกครึ่ง ๆ คล้ายจูน เขายังอุตส่าห์รู้สึกถึงกลิ่นหอมประหลาดปะทะติดจมูกวบหนึ่งเมื่อเธอเข้ามา เขานิ่งอยู่อย่างนั้นจนมีอใหญ่เอื้อมมาตบไหล่เขาเบา ๆ

“เฮ้ย! ไปชิต นิด ๆ หน่อย ๆ อย่ามัวโมโหอยู่เลย”

เขาพ่นลมหายใจ ออกกรถอย่างรวดเร็ว ราวจะหนีต่อสถานที่นั้น เสียงเพื่อนหนุ่มพึมพำ

“น่ารักดีนะ”

“เฮ้อ!” เขาถอนใจแรง ๆ เป็นเสียงตอบ สมนึกเหลือบตาขึ้นมองกลางเฝ้า

“ท่าทางหล่อนจะติดใจลื้อวะ ก่อนลงพวกอดเลย”

“อ้าวเกลียด!”

“จู้ ลี้อนี่ออกจะมากไป โดนแต่ะอั้งหน้อยถึงกับเกลียดเขี้ยวรี”

“อ้วเกลียดผู้หญิงพวกนี้”

คำตอบนี้ผู้เป็นเพื่อนรู้ดีว่ามาจากใจคนตอบทีเดียว สมนึกถอนใจ แต่ ก็ยังไม่วายต่อปากต่อคำว่า

“แต่ลื้อก็เที่ยวได้ทุกวัน”

มุมปากเฉียบมีรอยยิ้มประหลาด จนสมนึกต้องผงกศีรษะขึ้นมอง ก่อน ทึ่งนอนพาดอย่างหมดแรง

“แค่เที่ยวเท่านั้น” ชิดตบรวงศ์พูดลอยๆ แต่เสียงมีกังวานประหลาด “คง ไม่มีวันตั้งเป็นอย่างอื่นหรอก แล้วลื้อละ ดูระริกกระริกับแม่คนตะก็เหลือเกินนี่”

“ชะ! พุดอย่างกับเราเป็นผู้หญิง ก็ไม่น่าระริกกระริรีรี ตาแจ้วเหมือน เจ้าหญิงในนิทานหลอกเด็ก ปากจี้ดูแล้วไม่อยากตาย”

คำตอบของสหายทำให้อีกฝ่ายอดขันมิได้ ทั้งๆ ที่ในใจเห็นด้วยกับ คำตอบนั้น แต่ปากกลับว่า “ผู้หญิงพวกนี้ก็อย่างนี้แหละ เก่งในการทำให้ดู น่าใคร่”

“ลื้อนี่รุนแรงเป็นบ้า” สมนึกบ่น “ท่าทางหล่อนเด็กจะตาย ถึงจะแต่ง ตัวชะเวิบชะวาบไปหน่อย แต่เห็นว่าพึงกลับจากเมืองนอกไม่ใช่ระอะ”

คนฟังถึงกับหัวเราะงอหายต่อเสียงลึงเลคาคณะเนของเพื่อนชาย

“ไอ้ขู๋ ชะ! เชื้อเป็นตุเป็นตะ ก็กลับมาจากบ้านนอกอย่างเราโงะละ น้ำ หน้าอย่างนั้น หรืออีกก็ก็คงกลับจากเยอรมันละมัง ที่ลงข่าวโครมๆ อยู่พักใจ”

คราวนี้สีหน้าเพื่อนชายมีแววไม่สบอารมณ์ทันที

“ลื้อนี่เปลี่ยนไปมาก ทำไมวะ ตั้งแต่มีแม่เลี้ยง ดูมือคดกับผู้หญิงเสีย จริง”

ชายหนุ่มเฉยบลง แต่เป็นการเฉยที่หน้ากลัว เพราะสีหน้าที่ยังมองตรง ไปข้างหน้าเยือกเย็นลง ดังจุดเริ่มต้นของพายุใหญ่ไม่ผิดกัน

“ผู้หญิงพวกนี้ฉลาด แต่อ้วไม่ใช่คนโง่ กลับมาคราวนี้จะลองเป็นคน เลื่อนดูสักที สุภาพบุรุษนักไม่ไหว พวกหล่อนเห็นเป็นเครื่องมือไปเสียหมด”

สมนึกไม่ตอบว่าอะไร ความที่คุ้นเคยกันมานานทำให้ออกไม่สบายใจ เพราะรู้ว่าคนพูดเป็นคนพูดจริงแท้ไหน เขายังจำได้ดีว่าเมื่อยามเป็นเด็กชาย ชิดตบรวงศ์ เจ้าตัวยังสามารถยิงลูกสุนัขที่มากัดไก่ที่เลี้ยงไว้ตายได้ แล้วจะนี่

นายชิตณรงค์ในขณะนี้หรือจะไม่กล้ายิงแม่เลี้ยงที่กล่าวหาว่ามาฉลากบิดาเขาไม่ได้

“ตกลงคราวนี้อยู่กรุงเทพฯ เลยหรือ”

“เออ! พังคิดได้ว่าจะโง่เกินไปหากเปิดทางให้แม่นั้นอยู่ในบ้านเรา นี่ถ้าคุณแม่อ้าวอยู่...”

เสียงนั้นขาดหายลง สมนึกผงกศีรษะขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้วก็เบิกตาเมื่อปรากฏว่า ขณะนี้รถได้แล่นเข้ามาจอดกึ่งหน้าตึกใหญ่แห่งหนึ่งแล้ว และกำลังมีสตรีสาวที่ดูปราดเดียวก็รู้ว่าสวยจับใจ ยืนเขม่นมองมาจากลานเทอเรซกว้าง เสียงที่ขาดหายลงกล่าวต่อ หากแกมหัวเราะ

“ถ้าคุณแม่อ้าวอยู่ แม่นั้นจะไม่มีวันได้ยินลอยหน้าอยู่ในบ้านนี้เป็นอันขาด”

๒

ผู้หญิงที่ยืนเด่นอยู่บนเทอเรซ ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าเป็นเช่นไร บางทีชายหนุ่มที่กำลังเดินตรงขึ้นไปคงไม่กล้าปักใจว่าใช่ เพราะร่างสูงเกือบบโพร่งในชุดผ้าชีนยาวกรอมเท้า เลื้อแบบเรียบลื่นอ่อน ดูไม่ไกลเคียงกับที่รู้มาเลย แต่หล่อนก็ใช่...เขาเดินตรงขึ้นไป

“ขอโทษ มาหาใครหรือคะ”

ชิตนรงค์หยุดลงนิดหนึ่ง เงยหน้าขึ้นยิ้มอย่างจริงใจ

“หน้าที่ที่ถามไม่ใช่ของคุณ ควรปล่อยให้แม่สาวใช้เขาทำกันเถิดครับ”

ใบหน้าเนียนงามผละนิด ๆ ดวงตาที่ชายหนุ่มนึกสะกิดใจอยู่เฉียบ ๆ ว่าเคยเห็นที่ไหน เบิกอย่างตกใจ

“ขอโทษ คุณ...”

“คุณพ่อผมกลับหรือยัง” เขาเดินผ่านตัวหล่อนไปอย่างไม่ใส่ใจนัก สตรีผู้นั้นเหม่อปากนิด ๆ ก่อนตามเข้าไปข้างใน

“ท่านกำลังอาบน้ำอยู่ค่ะ ใกล้เคียงเวลาอาหารค่ำแล้ว คุณชิตนรงค์ ต้องการอาบน้ำก่อนไหมคะ”

“ขอบคุณ ไม่เป็นไร ทุกที่...แม่มาลัยเขาจัดการให้”

เขาทิ้งตัวลงบนโซฟานุ่มพลาซาลับตา แต่เมื่อลิ้มตาขึ้นก็พบว่าระหงยังคงยืนอยู่อย่างสงบ จึงเลิกคิ้ว

“ผมช่วยตัวเองได้ ขอขอบคุณ”

“ดิฉันกำลังจะเรียนถามว่า ได้รับโทรเลขจากคุณพ่อคุณหรือเปล่า”

ชายหนุ่มหัวเราะทันทีด้วยท่าที่ไม่น่าดูนัก

“อ้อ...ได้ซีครับ ถึงไม่มาคุณก็น่าจะรู้ว่าลูกเลี้ยงทุกคนก็ต้องทำอย่างนี้”

“แต่สำหรับคุณไม่น่ามีปัญหา”

ผู้เป็นแม่เลี้ยงสวนขึ้นทันที แต่เสียงเรียบ แวตาสงบหนึ่ง สายตาขยาดหมุ่มที่จับมองอยู่มีประกายจ้าขึ้น

“ปัญหาที่ตัวผมคงไม่มี เพราะผมเข้าใจดีว่าผู้ชายต้องการอะไรแค่ไหน แต่ผมถูกปัญหาอย่างอื่นรังไว้ไม่ให้มา เพราะรู้ว่าถ้ามา งานแต่งงานของผู้ชายแก้กับผู้หญิงสาวอย่างคุณ คงไม่เรียบร้อยนัก”

มีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ตรงเข้ามา สีหน้าที่เหือดลงของผู้หญิงตรงหน้าเขา จึงคลายลง นอกจากแวตาท่านั้นที่ตุลิกซิ่ง ประสานตาคมวับของเขานิ่ง ก่อนหันไปช้า ๆ จังหวะเดียวกับร่างอ้วนใหญ่ก็โผล่เข้ามาพอดี

“อุอะ! ไ้เสีย ฟังจะโผล่ ไม่ได้รับโทรเลขหรือ”

“ผมเข้าป่า กลับมาถึงได้ทราบ”

ลูกชายลุกขึ้นยืน ไม่ยี่หระว่าคำตอบจะทำให้ผู้หญิงคนนั้นรู้สึกประการใด
“เออ! เสียใจด้วยวะ นีรู้จักกันแล้วหรือยัง คุณกรรณการ์โง่ละ”

ลูกชายยิ้มเฉย แต่ในแวตามีรอยประหลาดต่อท่าทางกระตือรือร้น ภาควุฒิใจของบิดา และยิ่งนายพลตรีเถกิงเดินมาโอบไหล่ภรรยาไว้ ฝ่ายลูกชายถึงกับขยับตัวจะผละไปทันที

“อ้าว! เตียวลี ได้เวลากินข้าวแล้วนี่”

“ผมจะไปขอน้ำแม่มาล้างกิน ก่อนจะหิวตาย”

คำท้าย ๆ ที่ทิ้งไว้ก่อนผละไปทำให้ผู้เป็นพ่อโคลงศีรษะ แต่ใบหน้ายิ้มละไม

“ไ้นีอยู่ป่านานจนเป็นคนป่าไปแล้ว คุณไม่ว่าไม่ใช่หรือ ถ้ายิ่งเฝ้ากอบรมด้วยก็ดี”

ผู้เป็นภรรยาขม่น้อย ๆ แต่แวตาคุ่นคิด

“ท่าทางจะอบรมยากนะคะ ออกเข้มแข็งเป็นพระเอกอย่างนั้น เมื่อกี้ดิฉันก็มัวแต่ตะลึงเพราะไม่คาดคิด เลยลืมหาอะไรให้ทาน”

“เฮ้ย! ไม่ต้องเอาใจใส่หรอก เจ้านั้นมันยังหนุ่มยังแน่น สำคัญควรเอาใจคนแก่ดีกว่า”

คุณกรรณการ์ชวยตาค้อน เมื่อใบหน้าอูมก้มต่ำลงมาด้วยท่าทางกรุ่มกริม

“ทำรุ่มร่ามจริง เตียวเด็กเล็กเห็นจะเก็บเอาไปนินทา”

“ช่างมัน ไครลองมาว่าอะไรคุณหญิงกรรณการ์ลี”

เสียงหัว ๆ หัวเราะลั่นเมื่อเห็นแววตาพอใจของภรรยา เสียงนั้นดังเข้าไป
ถึงห้องด้านในที่ชายหนุ่มผู้ถูกขายกำลังนั่งคุยกับหญิงชราผู้หนึ่ง ชีตณรงค์ยิ้ม
นิด ๆ ขณะพยักหน้ากับคู่สนทนา

“ดูช่างมีความสุขจริงคุณพ่อผม”

“โถ ก็ยังข้าวใหม่ปลามันนี่คะ” แม่มาลัยตอบอย่างระมัดระวัง แต่
กลับทำให้รอยยิ้มนั้นเพิ่มแววมืดมากขึ้น

“แม่มาลัยเห็นผู้หญิงคนนั้นนานไหม ก่อนคุณพ่อจะหลวมตัว”

“ดูพูดเข้า” แม่มาลัยคนใช้เก่าแก่ซึ่งเป็นคล้ายแม่นมของเขาค้อนนิด ๆ
แต่ก็อดขันมิได้ “ก็ไม่นานหรอกค่ะ คุณท่านพามาบ้านสองสามหน แล้วก็
บอกว่าจะมาเป็นคุณผู้หญิงของบ้าน”

เขากระแอมในลำคอ แม่มาลัยจึงหยุดคำพูดต่อไปลง เอื้อมมือไปดึง
มือเขามาลูบไล้อย่างรักใคร่ ปลอบประโลมพูดซ้ำ ๆ ว่า

“ทูนหัวของบ่าวคงไม่เกลียดเขาไม่ใช่หรือคะ ออกเป็นหนุ่มแน่น ไม่ใช่
เด็กเกรคนเก่าแล้ว”

“ถ้าผมจะเกลียดใครสักคน ต้องไม่ใช่เหตุผลของเด็ก ๆ หรือจ๊ะ แม่
มาลัย”

เขายกมือเหยียดขึ้นแนบแก้มก่อนวางลง พลาจลุกขึ้นยืน ฝ่ายนั้นจึง
ไม่สามารถเห็นดวงตาเขาได้ เนื่องจากอยู่ในระยะสูงเกินสายตาฝ้าฟางจะแลเห็น

“บางที่เขาควรจะเกลียดผมมากกว่า ที่บังเอิญไปรู้อะไร ๆ ของเขาเข้า”

ร่างสูงใหญ่ผละไป ทิ้งให้อีกฝ่ายมองตามท่าเดินช้า ๆ หากที่ท่าราวเสื่อ
ที่พร้อมตะปบศัตรูได้ทุกเมื่ออย่างกลางแคลงใจในถ้อยคำที่ทิ้งท้ายไว้ โดยไม่รู้
ว่าเจ้าตัวเขาเองก็นึกกลางแคลงเหมือนกันว่าถ้าไม่บังเอิญรู้อะไร ๆ มาก่อนจะ
ยินดีต่อโทรเลขแจ้งข่าวการแต่งงานในวัยชราของบิดาหรือไม่

“ชิต...กลับด่วน พ่อจะเลี้ยงแต่งงานในวันที่ ๒๕ นี้”

เถกิง

ครั้งแรกเกือบจั้งจ้งด้วยไม่คาดคิดว่า บิดาที่ผ่านวัยแต่งงานใหม่จะคิด
มาแต่เงาตอนนี้ ทั้ง ๆ ที่ได้ผ่านวัยสมควรกว่ามานานนัก โดยอ้างเหตุผลว่า

‘ชี้เกียจหาห้วงอีก ลื้ออยู่อย่างนี้ดีกว่า อยากรู้ใครก็พยายามเข้าหน่อยก็ คงได้ ดีเสียอีกจะได้ไม่ซ้ำหน้ากัน’

แล้วจู่ ๆ เกิดจะมายอมเอาห้วงมาคล้องคอเอาในตอนเกือบจะปัจฉิมวัย เช่นนี้ แต่ความเป็นผู้ชายจึงมิได้ใส่ใจนัก จวบจนผู้ใหญ่ท่านหนึ่งซึ่งเป็น ภรรยาผู้ว่า ๆ ที่เขานับถืออยู่มากมากระซิบบอกว่า

‘รู้แล้วหรือยังว่าแม่เลี้ยงเป็นใคร บ้าฟิ่งกลับจากกรุงเทพฯ เขาพูดกัน ออกแซ่ด’

แล้วสมนึกหลานชายของท่านก็มาขยายรายละเอียดให้ฟังฉันทเพื่อนสนิทว่า ‘ป้าอ้าวว่าคุณกรรณิการ์เขาอดีตเป็นอย่างนั้นเว้ย แต่เก่งที่ลอกคราบ โดยใช้สังคมาจอมปลอมของกรุงเทพฯ ย้อมตัวใหม่ สวยสะเด็ดขาดไปเลย แต่ ข่างท่านเถอะวะ ท่านกำลังหลง อย่าไปซัดคอ ไม่งั้นจะโดนตีตอออกมาทั้งลื้อ ทั้งอ้าว’

เขาไม่อยากจะเชื่อ และไม่อยากจะเก็บมาเป็นอารมณ์ แต่อะไรอย่างหนึ่ง ทำให้รังเกียจชิงชังนักหนา เห็นจะเป็นเพราะสำนึกที่ว่าหล่อนถูกใคร ๆ ดึงเข้ามา แทนที่ตำแหน่งมารดาที่เคารพรักของเขานั่นเอง...มารดาผู้สะอาดบริสุทธิ์ ของเขาก็เดียว

‘โง ไล่เสื่อพราน เข้าไปอเชาะยายมาลัยตามเคยสิ’

เขายิ้มรับคำทักตัก ๆ นั้นเฉย โดยมีได้เหลือบแลไปทางอีกคนหนึ่งเลย จวบจนมือขาวที่ถือทัพพีเอื้อมมาตักข้าวใส่จาน เขาจึงเงยหน้าขึ้นมอง

‘ทำไมเด็ก ๆ ไม่ออกมาทำ’

ดวงตาที่คอยมองอยู่แล้วมองสบโดยไม่หลบ ขณะตอบเรียบ ๆ

‘ดิฉันสั่งไว้เอง แค่นี้ดิฉันพอทำได้’

‘แม่บ้านโงละ ไล่ซิด คุณกรรณิการ์เขาเป็นแม่บ้านชั้นยอดจริง ๆ มา อยู่อาทิตย์เดียว บ้านเราเข้าระเบียบอย่างกับกองทัพ’

ลูกชายเล็กคิ้วราวอัศจรรย์ไปตามคำบอกเล่า นั่น แต่ริมฝีปากเหยียดยิ้ม เฝิบ ๆ อย่างไม่ชอบกล

‘เดี๋ยวนี้หายากที่เป็นกุลสตรีจริง’ เขาผสมผเส แต่แววตาสงบนิ่งของคุณกรรณิการ์ที่ทอดมองมาเปลี่ยนแววไปนิด ๆ จนชายหนุ่มรู้สึกว่ารวยากาศ ในห้องค่อยดีขึ้น ที่สามารถสร้างความหวาดให้แก่หล่อนได้ เขาหัวเราะเบา ๆ

“อย่างนี้ถ้ามีลูกสาวมีหอมแม่หรือครับ”

แล้วเขาก็อดแปลกใจมิได้ ที่บิดาเขาหัวเราะเสียงดังทันทีอย่างถูกใจ ทั้ง ๆ ที่คำพูดเขาก็แปร่งมิใช่น้อย

“นั่น...นั่น เห็นหรือยัง คุณ ว่าพ่อเสียพรานของเราไปเล่นเมื่อไหร่ มาถึงก็เลียบ ๆ เคียง ๆ ถึงลูกสาวที่เดียว เสียตายวันงานแกอยากมาไม่ทัน แม่หนูนั้นสวยน่ารักจนน่ากลัวว่าแกจะมาเข้าไปเสียแล้วละมัง ชิด”

“ไม่หรอกค่ะ โยทกายังเด็กมาก”

คุณกรรณิการ์ชดเรียบ ๆ แต่คนฟังถึงกับสะดุ้ง วูบหนึ่งใจเล่นปราดไปถึงเสียงใส ๆ ของใครคนหนึ่งขณะยัดตัวบอกอย่างภูมิใจว่า

‘ฉันชื่อโยทกา’

เขาเหลือบตามองไปหน້านवलงามตรงหน้าทันที จนฝ่ายนั้นถึงกับเลิกคิ้ว จึงถอนสายตากลั้มมาได้พร้อมกับใจสว่างจ้าขึ้น

“เหมือนแม่คนนั้นนั่นเอง”

ดวงตาที่ที่แรกนึกสะกิดใจว่าเคยเห็นที่ไหน เพิ่งนึกออกว่าเหมือนแม่สาวน้อยดาวยั่วคนนั้นราวคนเดียวกัน เพียงแต่...แววตานี้หวานสนิทกว่า คงจะย้อมด้วยความชัดเจนของหล่อนนั่นเอง

“ขอโทษ คุณ...มีลูกสาวแล้วจริง ๆ หรือครับ”

ชายหนุ่มถามราวประหลาดใจ ไม่เชื่อถือ แต่ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะอ่านใจออกมิใช่น้อย รอยยิ้มจึงดูตั้งรู้เท่าทัน

“ดิฉันอายุกว่าสามสิบแล้ว ถ้าจะมีลูกสาวตัวโต ๆ คงไม่แปลกไม่ใช่หรือคะ”

“ก็คุณอย่างกับสาวโสภานี่”

พลตรีเถกิงขัดด้วยสีหน้าชื่นชม จนลูกชายอดประหลาดใจมิได้ว่าท่านเป็นนายทหารผู้ใหญ่มาได้อย่างไรกัน แต่...คงเข้าตำรา ความรักทำให้ตาบอดนั้นแหละ

“ขนาดสาวสด ๆ ยังต้องอายุ”

“แล้วตอนนี้อยู่กับใครล่ะครับ ทำไม...ไม่ย้ายมาอยู่ด้วยกัน”

ที่เขาว่าผู้หญิงมีสัญชาตญาณในความรู้สึกที่มีต่อตนจับใจ เห็นจะจริง เพราะแม้แต่คนถามจะทำหน้าเรียบเฉยถาม แต่คุณกรรณิการ์ก็ยังรู้สึกถึงแวว

เหน็บแนมในสีหน้านั้นได้ดี

“เขาไม่ยอมค่ะ คงเห็นว่าแค่ย้ายแม่แกมาอยู่ก็เสี่ยงมากพออยู่แล้ว” หล่อนมองตาลูกเลี้ยงก่อนต่อยิ้ม ๆ “เสี่ยงต่อจิตใจคน”

ชิตณรงค์อึ้งไป ตาจับมอมมือเรียวขาวที่กำลังเคลื่อนไหว ตักอาหารแบ่งให้ผู้เป็นบิดาเขาอย่างคล่องแคล่ว ความขุ่นมัวใจทำให้เขาเบือนสายตาทหนีทันควัน เสียงบิดาเขากล่าวแก่

“พ่อก็บอกให้รับลูกมาอยู่ด้วย คุณกรรมเขาก็อ้างอย่างนี้แหละ ไม่รู้จะเกรงใจอะไร แล้วเพิ่งกลับมาจากเมืองนอกเมืองนา แยกไปอยู่อย่างนั้นมันไม่ค่อยปลอดภัย เขาก็ไม่ค่อยเชื่อ”

ใจชายหนุ่มวาบขึ้น เมื่อรำลึกถึงสถานที่แห่งนั้น ตึกสูงใหญ่หรูหราแบบที่ชีวิตสังคมนิยมนับถือกันว่าโก้ เขาพลั้งปากไปว่า

“แฟลตอย่างนั้น”

“แกรู้จักหรือ”

แววตาที่เบิกกว้างของบิดาทำให้เขารู้สึกตัว จึงสั่นหน้าพลางหัวเราะ
“จะไปรู้จักได้ยังไงซะ ผมเดาเอาเอง ก็คุณพ่อว่าเขาเพิ่งกลับจากเมืองนอก ก็คงไม่แคล้วอยู่แฟลต ผมอยู่ในป่า เห็นเขาเล่ากันว่ามันโถกนักไม่ใช่หรือ”
ตอนท้ายเขามองตาแม่เลี้ยงพลางยิ้ม ฝ่ายนั้นมองสบหนึ่งขณะอธิบายเรียบ ๆ ว่า

“แกเช่าอยู่กับเพื่อนอีกคน กำลังรอบ้านเขาที่กำลังสร้างว่าจะเสร็จเมื่อไหร่ เพื่อนเขาคนนั้นกำลังปลูกเรือนหอค่ะ”

“อ้าว! แล้วไปอยู่กับเขาได้เรอะ”

ท่านนายพลเอะอะ ภรรยาท่านจึงหันไปยิ้มด้วยวิธียิ้มที่ชายหนุ่มจับตามอง เพิ่งประจักษ์ว่าเหตุใดบิดาเขาจึงตกลงปลงใจกับหล่อนได้ในวัยนี้

“ดิฉันก็ว่าเขาแล้ว แต่เขายืนยันว่าจะอยู่เพราะเป็นเพื่อนสนิทกันมาก ดิฉันก็เลยไม่เคียดเข็ญ เพราะถ้าจะว่าไปจริง ๆ ดิฉันก็ไม่มีสิทธิ์จะเกณฑ์ให้แกอยู่ที่ไหนได้หรอกค่ะ เพราะไม่มีบ้านตัวเองจริง ๆ”

“คุณกรรม”

ชิตณรงค์หยิบผ้ามาเช็ดปากช้า ๆ ตาจับมอมที่ท่าตัดพ้อของบิดาตรงหน้าดังได้ดูของแปลก เขาลุกขึ้นเมื่อกล่าวขอตัวแล้ว และก้าวออกจากห้อง

อาหารนั้นด้วยความรู้สึกรุนแรงที่ขาดหายไปนาน นับแต่เลิกเป็นเด็กชายชิตณรงค์
คนเก่า

“ได้ยวอาบน้ำแล้วออกไปหาแม่ที่อปลเสนั้นหน่อย”

๓

ตึกสูงตระหง่านจนชายหนุ่มที่ก้าวลงจากรถต้องแหงนมอง คอตั้งป่า รูปทรงตึกค่อนข้างแปลกด้วยมีชั้นยื่นออกมาเป็นลึอกๆ ยิ่งมีราวผ้า ตากปลิวไสวไปหมดทั้งแถบที่เห็น ทำให้ดูแปลกยิ่งขึ้น ด้วยสื่อให้เห็นความมี ระเบียบกับความไม่มีระเบียบผสมผสานกันอยู่ในสิ่งที่ยอมรับกันแล้วว่าเจริญ

ชายหนุ่มเหลียวมองไปรอบๆ แต่ไม่มีใครอยู่เลย นอกจากรถที่จอด เรียงเป็นแถว จึงเดินตรงไปหมายประตูแรกที่เห็น แต่ก็ปรากฏมีหญิงสาวคน หนึ่งเดินออกมาเสียก่อน เขาเร่งเท้าเข้าไป และหล่อนก็คงเห็นเขาแล้ว จึงเลิก คิ้วขณะหยุดรอ

“ขอโทษ...เอ้อ รู้จักผู้หญิงคนหนึ่งไหมครับ สูงๆ ขาวๆ เอ้อ...” ขีดนรงค์หยุดคิด ก่อนกล่าวต่ออย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นประกายตาดังขำขันของ หล่อน “แต่งตัวก็อปเลสน้อยๆ”

ผู้หญิงคนนั้นยิ้มกว้างจนคล้ายหัวเราะ “ท็อปเลสน้อยๆ หมายถึงข้าง บนเปิดนิดหน่อยใช่ไหมคะ”

“คงใช่”

“เอ...มีหลายคน” หล่อนทำท่าคิดโดยวิธีเอานิ้วเคาะขมับ แต่ชายหนุ่ม รู้สึกขัดตาอย่างยิ่ง

“แต่ถ้าหมายถึงเลสหหมดก็มีอยู่คนหนึ่ง”

“ใครครับ”

“ก็ฉันไง”

ขีดนรงค์ขมวดคิ้ว แต่พอเห็นทีท่าหัวเราะอย่างเปิดเผยนั้นก็อดยิ้มด้วย ไม่ได้ พอหล่อนหยุดหัวเราะ จึงพูดด้วยสีหน้าจริงจังขึ้น

“คอยเดี๋ยวนะคะ ฉันจะไปตามให้”

“แต่...คุณรู้หรือว่าคนไหน”

“รู้ก็แล้วกันนะ”

ชายหนุ่มมองตามร่างสูงใหญ่ราวผู้หญิงตะวันตกนั้น พลังสั่นหน้า นึกในใจว่า นับวันจะหาผู้หญิงหนุ่มวอลละไมยากขึ้นทุกวัน เขาจะโทษอะไรดี วิวัฒนาการเราเร็วเกินไป หรืออารยธรรมเรามีพลังมากกว่าจึงดึงเราให้คล้อยตามไปได้ง่าย ๆ

เขาเดินกลับไปจอดรถ เตรีตเตร่ดูนั่นดูนี่ครู่หนึ่งจึงหันไป แล้วก็เบิกตาขึ้นนิด ๆ ก่อนหรือลง คิ้วขมวดเข้าหากันราวอัตโนมัติ เมื่อสตรีผู้นั้นเดินกลับมาพร้อมสาวที่อปเลสที่เขาอยากพบ แต่คราวนี้หล่อนแต่งตัวมิดชิดดี หากแต่ร้ายกาจกว่าเก่า ด้วยผ้ายึดที่แนบกายอยู่ทำให้เห็นเด่นชัดว่า ข้างในหล่อนไม่มีอะไรห่อหุ้มอยู่แน่...และพอเห็นเขา หล่อนก็อุทานว่า

“ก๊อด นึกว่าใคร คุณนั่นเอง”

เขาเบือนหน้ากลับ บอกกับตัวเองว่า ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น...เธอช่างไม่ห่างไกลจากแม่เสียเลย

“คนนี่ใช่ไหม” แม่สาวคนแรกทำยิ้มล้อ ๆ กับเขา แต่ขีดนรงค์หมดความรู้สึกอยากต่อแอด้วยเสียแล้ว จึงแค่พยักหน้า

“ฉันนึกแล้วว่าคุณต้องมา”

หน้าขาว ๆ ยืนข้ามไหล่เพื่อนสาวมาบอกแก่เขา ชายหนุ่มขยับปากจะโต้ตอบให้สะใจ แต่แม่สาวร่างใหญ่ชิงพูดขึ้นเสียก่อน แต่เป็นภาษาฝรั่งเร็วปรือ ซึ่งชายหนุ่มถึงกับหันหลังเดินหนีเสียทันที ด้วยความรู้สึกล่งพล่านสุดขีด

“เฮ้ เดี่ยวซี คุณ”

มืออุ้ง ๆ คว้ามับที่ข้อมือเขา ชายหนุ่มหันมาช้า ๆ แวดตาดูแคลนโดยเปิดเผย

“คุณมาหาฉันไม่ใช่หรือ” เธอหอบน้อย ๆ แต่ตาพราว ขิดนรงค์ไม่พยายามเหลือบตาลงต่ำจากต้นคอ คงมองเฉพาะใบหน้าขาวเนียนนั้น

“ใช่! แต่กลับใจเสียแล้ว”

“อย่าเลย อย่ากลับใจ ฉันอยากไปกับคุณ”

หล่อนเบียดเข้ามาอีกนิดขณะหันไปโบกมือ ขิดนรงค์ชายตามองตามไป

ก็เข้าใจ เมื่อเห็นแม่สาวคนนั้นกำลังควงแขนเจ้าฝรั่งตัวโตคนหนึ่ง โบกมือตอบ และโยทากก็อุตสาห์อธิบายให้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้นว่า

“ฉันตั้งคุณแทนจิมไปก่อน ไม่งั้นเจนนดูถูกตาย”

“โก้แก่นกหรือกับการซื้อผู้ชายแบบนี้”

“ทำไม” หล่อนทำท่าไม่เข้าใจ

ชิตณรงค์หยุดเท้าลงเล็กน้อย เมื่อร่างเปรียวปราดไปเปิดประตูรถของเขา พลางทิ้งตัวเข้าไปนั่งอย่างตื่นเต้น หนำระบายยิ้มไปทั่ว ซึ่งถ้าเธอเป็นใครสักคนที่เขานิยมชมชื่น บางทีเขาอาจจะเป็นผู้ชายที่ภาคภูมิใจที่สุดก็เป็นได้ ต่อทำที่ของหล่อน แต่ที่นี่...ในขณะนี้ความดูแลกลับฝังลึกลงในหัวใจมากขึ้นทุกที ต่ำมาก...ต่ำทางไร้สกุลจริง ๆ

เขาออกรถอย่างแรง ไม่สนใจคนที่นั่งข้าง ๆ ว่าจะอุทานเพราะอะไร ในสมองครุ่นคิดอย่างหนัก และเรื่องที่คิดกลับทำให้อารมณ์รุนแรงเพิ่มขึ้นทุกขณะ ผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยบอกว่าเป็นหลังหล่อนสกปรกยิ่งนัก กับผู้หญิงคนนี้ ที่เขาเห็นอยู่ชัด ๆ แล้วว่าสกปรกไม่แพ้กัน ผู้หญิงสองคนนี้กำลังเข้ามาพัวพันกับชีวิตเขา ตระกูลเขา ตระกูลอันทรงเกียรติมาแต่บรรพบุรุษ เขายอมไม่ได้

“คุณชิต!”

น่าแปลกที่เธอจำชื่อเขาได้ แต่ควรจะจำได้ ในเมื่อเธอประกาศอยู่เมื่อีกว่า ‘ฉันนึกแล้วว่าคุณต้องมา’

“ทำไมไม่คุยเลย ปล่อยให้เล็ดนี้่งเฉย ๆ”

เขาเหยียดยิ้ม “เพราะผมรู้ว่าเล็ดอย่างคุณคงนั่งเฉยไม่ได้นาน เลยไม่จำเป็น”

“คุณพูดไม่ไพเราะ” โยทากាប់ “แต่ช่างเถอะ ยังดีกว่าไปไหน ๆ คนเดียว”

“คุณอยู่คนเดียวไม่ได้หรือ”

เด็กสาวหันหน้าแรง ๆ ตาสอดสายไปตามถนนไม่หยุดนิ่ง

“ไม่ได้ เพราะถ้าอยู่คนเดียว ฉันเหมือนถูกทิ้งให้อยู่ในโลกนี้คนเดียว จะเหงาแย่”

ถ้าอารมณ์ชิตณรงค์ละเอียดกว่านี้สักนิด จะต้องนึกสะดุดหูในเสียงเล็ก ๆ นี้แน่ แต่...เขาได้แต่ยกไหล่

“ผู้หญิงที่ดี เขาจะไม่พูดอย่างคุณเป็นอันขาด แต่...ผมควรจะรู้โลกของคุณห่างไกลจากคนที่ผมว่าลิบลับ”

“ว้อต”

โยทกาทำหน้าที่สงสัย ชายหนุ่มมองตาเธอนิ่ง ความรู้สึกภายในหลังไหลออกมาทางแวตตาอย่างรุนแรงทำให้สีหน้าแจ่มใสคลายลงราวเด็กที่ถูกคาดหน้าว่ากระทำผิด

“คุณไม่ชอบฉัน แล้ว...มาหาฉันทำไม” เธอพิมพ์่า

“ทำไมเธอไม่คิดว่ามาเพราะเหตุผลตรงข้ามเล่า”

แวตตาใสที่แลมองหน้าเขาอย่างไม่เข้าใจ ทำให้ชิตณรงค์เบือนหน้ากลับอะไรอย่างหนึ่งทำให้คล้ายละลายต่อวาทจาหยาบคายของตัวเอง ทั้ง ๆ ที่ไม่ปฏิเสธตัวเองว่าจิตใจหยาบกระด้างเกินกว่าจะรู้สึกเห็นแวตตานี้ชื่อบริสุทธิ์จริง ๆ เขาถอนใจยาว เสียงถามอ่อนลง

“อยากทานอะไรไหม บ่ายมากแล้ว”

“ฉันอยากกินขนมจีนน้ำยา”

ท่าทางเธอเปลี่ยนไป แถมถุมือตัวเองไปมาอีก เสียงที่อ่อนลงของเขาจึงแข็งขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อเห็นกิริยานั้น

“แต่ผมยังไม่อยากกินขนมจีนน้ำยา ผมจะแวะร้านนี้ละ”

และโดยไม่รอฟังคำตอบ เขาจอดรถก๊กกลง เมื่อก้าวลงไปถึงพบว่าเธอนั่งหน้าออยู่ พอเขาก็กลงไปก็ได้ยินเสียงบ่นเป็นภาษาต่างประเทศจิมงำได้ความว่า

“เบื่อจะตาย อยู่โน้นก็กินอยู่ทุกวัน ผู้ชายไทยใจแคบ”

“จั้นเชิญคุณไปหาพ่อจิมออเมริกันของคุณเถอะ”

เขาหันหลังเดินดุ่มเข้าไปในร้านตรงหน้าทันที เมื่อเข้าไปในร้านก็สั่งอาหารสำหรับตัวเอง โดยไม่พยายามเหลือบสายตามองผ่านออกไปด้านนอกอีก ทั้ง ๆ ที่โนใจเริ่มกังวลว่า หากเธอผลุนผลันไปเลย ความคิดที่เขาตั้งใจมาวันนี้คงเป็นหมันแน่ แต่ไม่นานนัก เขาก็เกือบยิ้มออกมาในความมิดสลับ เมื่อร่างระหังก้าวฉับ ๆ เข้ามากระแทกตัวนั่งที่เก้าอี้ตรงข้าม

“คุณนะ ใจดำ”

เธอต่อว่า และเขาก็ไม่ได้โต้แย้งเพราะรู้ตัวเหมือนกัน เมื่อบริกรมายื่น

เมนูให้ เธอก็หันไปสั่งเป็นภาษาต่างประเทศเร็วปรือคล้ายตัดความรำคาญ แล้วหันมาชะโงกพุดกับเขา

“ฉันไม่ได้กินขนมจีนนี้ยามากกว่าสิบปี อยากกินจนนอนฝันหาแทบทุกคืน”

“รู้สึกความอยากของคุณรุนแรงมากนะ”

เขาเอนหลังพิงพนัก ตามองร่างที่เห็นสลัวเลือนรางตรงหน้า ดั่งดูลัต์ว์ประหลาดชนิดใหม่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งน่าสนใจและน่ารังเกียจพอ ๆ กัน โยทกายกไหล่

“แล้วคุณล่ะ เคยอยากอะไรรุนแรงบ้างไหม” เธอย้อนถาม แต่เมื่อเห็นสายตาวาววับด้วยความหมายอย่างหนึ่งของเขาก็ถอนใจแรง ๆ พึมพำว่า “เครซี่”

“เวลาคุณออกไปไหนกับใคร ๆ คุณไม่ถามเขาหรือว่า มีจุดประสงค์อะไร” ชายหนุ่มถามขึ้นเรื่อย ๆ โยทกาโน้มตัวมาข้างหน้า ตอบอย่างไม่สนใจมากไปกว่าการดิงกระดาะในกล่องบนโต๊ะมาพับอย่างรวดเร็ว

“โน เพราะฉันก็ต้องได้รู้ในที่สุด”

ถ้าตรงนั้นสว่างพอสักนิด โยทกาอาจจะถึงกับผะงะด้วยสายตาและรอยยิ้มของเขาก็ได้

“แล้วที่ออกมากับผม พอจะเดาออกก่อนไหม”

“ไม่...แต่ประเด็นของคุณก็คงบอกเอง เพราะท่าทางคุณใจร้อนไม่ใช่เล่น”

เธอเปิดยามที่สะพายมายัดกระดาะเข็ดปากที่พับเข้าไป พลังบอกกับเขาหน้าตาเฉย

“ฉันชอบสะสมกระดาะตามร้านแบบนี้เอง เซพดี”

“ผมไม่เห็นว่าคุณจะต้องเซฟไปทำไม อยู่แพลตฟอร์ม ๆ หูหระจะตาย”

“ฮือ! คนอื่นออกให้ ลำพังตัวเองไม่ค่อยมีหระกอสตังค์”

ขีตณรงค์อ้าปากจะถาม แต่บริกรแบกถาดเข้ามาเทียบเสียบก่อน จึงกลับใจนั่งมองหน้าขาวนั้น พลังบอกกับตัวเองว่า บางทีเขาควรจะใช้เธอให้เป็นประโยชน์บ้าง ไม่ใช่ให้ทั้งแม่ทั้งลูกขนเงินบิดาเขาไปสร้างความหระแต่ฝ่ายเดียว

“รีบกินหน่อยนะ ผมจะรีบไป”

“ได้ แต่เดี๋ยวพาฉันไปกินขนมจีนนี้ยามหน่อยนะคะ”

กระแสเสียงเล็ก ๆ มีแวววิงวอนอย่างแท้จริง จนความกระต้างในใจ
ของเขาคลายลงนิดหนึ่ง

“ก็ได้ แต่ควรให้เสร็จธุระผมก่อน”

แต่เธอก็มิได้ปริปากถามตามเสียงหยิ่ง ๆ ของเขาว่าธุระของเขาคืออะไร
ราวกับเข้าใจเป็นอันดีว่าควรจะเป็นอะไร ชิตณรงค์กลับเป็นฝ่ายลั้งเลว่า เขา
ควรทำหรือ ในเมื่อถ้าจะว่าไป เธอมิได้มีส่วนในการกระทำของมารดาเลย
แต่...ช่างเถอะ ทำทางเธอก็คงผ่านมามากจนคงไม่รู้ลึกละอะไร ไม่ว่าเขาจะทำ
เพราะอะไรก็ตาม

เป็นครั้งแรกที่เขายใช้สายตาพิจารณาเธอ ขณะกลับเข้ามาในรถอีกครั้ง
ด้วยสายตาของผู้ชายที่ใช้สำรวจผู้หญิง ชิกหน้าที่ตะแคงมองออกไปข้างรถเป็น
สัดส่วนน่าดู นับจากหน้าผากโหนกนิด ๆ สันจมูกโด่งค่อนข้างแหลม แก้ม
เนียนละเอียดเป็นสีระเรื่อด้วยวัย เขาถอนใจยาว ความรู้สึกลึกลับเร้นทำให้
คล้ายบังเกิดความเสียดายความสะอาดบริสุทธิ์ที่เขาเห็นในระยะใกล้จับใจ ทำให้
เธอช่างไม่รู้ซึ้งถึงคุณค่าความบริสุทธิ์ของตัวเองเลยหนอ

“คุณมีแฟนหรือยัง”

เธอหันขวับมาถามด้วยตาพราวระยับ จนชายหนุ่มหน้าชาที่ถอนสายตาค
ลับไม่ทัน จนเธอต้องเห็นว่าเขาลอบมองอยู่เมื่อกี้ เขาตอบห้วน ๆ

“มี”

“แฟนคุณเป็นยังไงบ้าง”

“เป็นกุลสตรีไทย เรียบร้อย นุ่มนวล และบริสุทธิ์”

เพราะอะไรไม่รู้ทำให้เขาเน้นทุกคำตอบ ราวจะให้ซึ่งไปให้ถึงใจอีกฝ่าย
โยทากายกไหล่

“ฉันฉันเห็นจะสู้เขาไม่ได้ ถ้าคุณนิยมแบบนี้”

พอเห็นเขายมวดคิ้ว เธอก็หัวเราะคิก

“ฉันอยากเป็นแฟนคุณ แต่ช่างเถอะ คุณคงไม่ชอบฉันหรอก”

ชิตณรงค์นั่งงันไปนาน ภาพยวดยานที่วิ่งขวักไขว้ไปมา ภาพตึกสูง ๆ ใหม่
ที่ผุดขึ้นทั่วทุกหัวระแหง ก่อความรู้สึกแปลกแก่เขาเป็นครั้งแรก น่าแปลกไหม
ที่เขา निकโทษเจ้าความเจริญเหล่านี้ว่าทำให้คนเสื่อมลงอย่างผู้หญิงคนนี้...เป็นต้น
เขานิกถึงบิดาเขา นายพลตรีเถกิง วริศรัถษ์ ภาพสีหน้าเปี่ยมสุขเมื่อมี

ภรรยาสาวมาแนบข้าง สักวันหนึ่งเถอะ ท่านอาจจะเสื่อมลงบ้างก็ได้ใครจะรู้
ในเมื่อผู้หญิงคนนั้นเป็นแม่พิมพ์ความเสื่อม ความต่ำทั้งปวงของเด็กผู้หญิง
คนนี้ เขาควรจะทำอะไรสักอย่างที่เป็นการป้องกันบิดาและวงศ์ตระกูลของเขา
ก่อนที่จะถล่มถลายไปกว่าเดิม

เมื่อเหลือบเห็นป้ายบอกสถานที่แห่งหนึ่ง ความคิดอย่างหนึ่งก็วาบขึ้น
บัดบังความลึกลับทั้งปวง เขาหัทกรดเข้าไปอย่างรวดเร็ว ไม่นำพาเสียงอุทาน
ของคนข้าง ๆ แม้เสียงนั้นจะบอกถึงความตระหนกโดยมิได้เสแสร้ง

“เฮ้ มาทำโมโมเติล”

“เร็วหน่อย”

เขาก้าวลงไป ม่านที่ถูกดึงมาปิดเขาไว้จากสายตาทภายนอกทำให้
กล้ำกั้มตัวลงจุดข้อมือผู้ที่นั่งเบิกตากว้าง พุดเสียงเยาะ ๆ ว่า

“ผมจ่ายไม่อั้นนี่”

“คุณจะทำหรือ”

เด็กสาวเริ่มแผลงฤทธิ์ โดยสะบัดมือพัลวัน และเมื่อเธอทำท่าจะก้มลง
หยิบย่ำที่วางอยู่ข้างตัว ชายหนุ่มก็ตัดสินใจทันที เขาบิดข้อมือเธออีกนิด และ
เมื่อเธอหันมาด้วยความเจ็บ เขาก็รั้งเอาไว้แน่น พาลากเข้าไปในห้องข้างเคียง
ที่มีเด็กหนุ่มหน้าดำคนหนึ่งคอยเปิดประตูรอไว้แล้ว

เขาผลักเด็กสาวให้เข้าไป ประตูปิดตามดั่งกรีก ร่างเปรี้ยวที่เขาเพิ่ง
รู้สึกว่าเป็นบางกว่าที่เห็นเมื่อได้สัมผัสเมื่อครู่หันขวับไปมองแล้วก็ทำท่าจะผวาไป
หากเขาตวัดแขนออกสกัดไว้เสียก่อน

“บทบาทมากจริง”

เขาก้มลงพุดแกมหัวเราะ ดวงตาใสที่เขาลงความเห็นเหมือนดวงตา
กว้างเหลือบขึ้นมองเขาเขม็ง มีประกายกราดเกรี้ยว

“ปล่อยนะ คนถ่อย!”

วงแขนที่รัดเอาเด็กสาวไว้เกร็งแน่นขึ้นจนต้องนึ่วหน้า ชิดนครงค์กระซิบ
เบา ๆ แต่ดุดัน

“คุณรู้จักเหมือนกันหรือ ความถ่อย”

ใบหน้าขาวที่พยายามเบนออกหยุดเคลื่อนไหว ปากบางตึงอึดมเหยอ
ทำท่าจะได้ตอบ แต่ชายหนุ่มก้มลงปิดโอกาสของเธอเสียก่อน เป็นนาน...เมื่อ

เงยหน้าขึ้นเขาก็ผลักร่างเธอลงบนเตียงนอนกลางห้อง พุดคลอหัวเราะว่า

“ถ้ามีการประกวดบทบาท บางทีดารานางบางคนอาจจะสู้คุณไม่ได้จริงๆ กับอ๊อคแค่โดนจูบ คุณก็ทำได้เหมือนเพิ่งโดนครั้งแรก แน่มาก!”

ร่างที่นอนระทวยบนเตียงผวาขึ้นทันที ใบหน้าขาวเผือดลงจนน่ากลัว ตรงข้ามกับดวงตาที่ดังมีเมฆหมอกกระจายอยู่ทั่ว

“ฉันก็ดูคุณผิดไปมากเหมือนกัน นึกว่าซีเรียสเกลียดผู้หญิง หัวรั้นไม่ คุณมันก็แค่ผู้ชายธรรมดาๆ นี่เอง ผลอเป็นไม่ได้”

เด็กสาวหมุนตัวกลับ เดินตรงไปที่ประตู ชายหนุ่มขยับจะตาม หากร่างระหงหันขวับมา ตาดูวับ ขณะยกมือขึ้นชี้หน้าเขา

“อย่างนะ! ถ้าคุณแตะฉันอีกเพียงนิดเดียว ฉันจะป่าวร้องให้ทั่วว่าคุณข่มขืนฉัน”

ชิตณรงค์เลยหยุดอยู่เพียงแค่นั้น ตาเป็นประกายดังได้ฟังเรื่องตลกที่สุด

ข่มขืน? เป็นไปได้อย่างไรสำหรับนายชิตณรงค์ วริศรักษ์ โดยเฉพาะกับผู้ไร้ค่าอย่างเธอ